

РЕШЕНИЕ

№ 16241

гр. София, 13.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1446** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Р. П.--гражданин на Р. федерация срещу Заповед УРИ-5392 ПАМ-71/17.01.2025 година на Началник сектор „ Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“- СДВР- Главен инспектор, с която последният на основание чл.40,ал.1,т.3 от ЗЧРБ отнел правото на пребиваване в РБ на Р. П.- гражданин на Р. федерация.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата не отговаря на изискванията за форма, като в същата липсват конкретни факти и обстоятелства, които са довели до издаване на този акт и е немотивирана, като съгласно трайната практика на ЕСПЧ оспорващият има право да изложи доводи относно експулсирането си, което не е сторено, като жалбоподателят не се е запознал с доводите и доказателствата, които са довели и до издаване на същата при допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила. Сочи се още, че при издаването на заповедта не е осигурен преводач, който да и обясни какво се случва, като на оспорващия е разрешено продължително пребиване до 14.10.2025 година и едва няколко месеца в началото на месец януари е получила обаждане от службите за административен контрол на чужденците, като същата е поканена на интервю, на което не и осигурен преводач, и не е разбрала за какво са я извикали и при връчване на съобщението отново не и осигурен преводач, същата не е знаела какво следва да направи и въпреки това жалбоподателят е депозирал подробни писмени обяснения, като заповедта е издадена при съществено нарушение нормите на чл.44,ал.2 от ЗЧРБ. Иска се отмяна на заповедта и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- Р. П. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2

АПК не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Д. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Началник сектор „ Незаконна миграция“ при Отдел „ Миграция“- СДВР- Главен инспектор редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощен, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №513з-9426/06.12.2018 година на Директор СДВР са оправомощени да налагат ПАМ по чл.39а,ал.1 и член 44,ал.5, ал.6, ал.9 и аления 13 от ЗЧРБ държавни служители, заемащи длъжности, подробно посочени в заповедта, измежду които и Началник сектор „ Незаконна миграция“ към Отдел“ Миграция“ при СДВР.

С Решение за вписване в Единния търговски регистър на Българска търговско- промишлена палата №[ЕГН]/22.01.2020 година е вписано търговско представителство с наименование „Строй Инвест Проект“ със седалище- [населено място], Р. федерация – неюридическо лице без право на стопанска дейност и са вписани трима търговски представители, един от които и Р. П. – търговски представител,действащи независимо един от друг да осъществяват от името и за сметка на дружеството – да проучват пазара във връзка с възможността за реализация на предлаганите от дружеството стоки и услуги, да намират контрагенти за дружеството и да ги свързват с него, да провеждат предварителни преговори с контрагентите, с цел предоставяне на информация за условията, свързани с предлаганите на дружеството услуги, да организират преговори за сключване на сделки, да разработват проекти и планове за оптимизация на стопанската дейност на дружеството,да разпространяват рекламни материали и да осъществяват рекламни кампании във връзка с предоставените от дружеството стоки и услуги, да представляват дружеството пред всички съдебни, административни, данъчни, финансови и други институции, общински, административни и пред всички други лица и организации.

На 08.08.2024 година е издаден Сертификат № 2962 от Българска търговско- промишлена палата на „ Строй Инвест Проект“ за услуги-строителство на жилищни и нежилищни сгради с представители по пълномощие в България, измежду които и оспорващият Р. П..

От приложеното заверено копие на Разрешение за продължително пребиваване е видно, че оспорващият е имал издадено такова, действащо до 14.10.2025 година.

На 27.12.2024 година Заместник- председател на ДАНС депозирал Писмо до Директор СДВР, в което посочил, че в хода на осъществена оперативно- издирвателна дейност по смисъла на чл.20 от ЗДАНС е постъпила информация относно лица, измежду които и Р. П.- лице със статут на продължително пребиваващи в страната, като Р. П. е представител на ТП“ Строй Инвест Проект“ и след извършена насрещна проверка е установено, че гражданите не разполагат с информация относно местата на извършване на представителна дейност, не разполагат с конкретна информация относно извършваната от тях представителна дейност, продуктите, които трябва да предлагат, клиентите и партньорите, с които работят, както и друга основна информация.

На 07.01.2025 година до оспорващия е изпратено Съобщение, с което на основание чл.26,ал.1 от АПК започва спрямо нея производство за налагане на ПАМ-“ Отнемане правото на продължително пребиваване“ по чл.40,ал.1,т.3 от ЗЧРБ и предвид горното на основание

чл.34,ал.3 от АПК в срок до 7 дни от настоящото съобщение може да предостави допълнителни възражения и обяснения, както и доказателства в Отдел „ Миграция“ – СДВР всеки работен ден от 08,30 часа до 17,30 часа, а след изтичането на този срок съобщението ще се счита за връчено и административният орган ще се произнесе в срок до 14 дни.

Съобщението е връчено лично на оспорващия на дата 07.01.2025 година, с отбелязване , че е получено от нея на език, който владее.

На 17.01.2025 година до Началник сектор „ Незаконна миграция“ при Отдел „ Миграция“ СДВР е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че руската гражданка Р. П. е получила Разрешение за пребиваване в РБ до 14.10.2025 година на основание чл.24,ал.1,т.6 от ЗЧРБ- като представител на чуждестранно търговско дружество, регистрирано в БТПП с представителство в РБ, като представител на търговското дружество- “ Строй Инвест Проект“,като на 31.12.2024 година в Отдел“ Миграция“– СДВР е постъпило Писмо от 27.12.2024 година от ДАНС, с което са уведомени, че в хода на оперативно – издирвателната дейност по смисъла на чл.20 от ЗДАНС е постъпила информация относно горепосоченото лице и след извършена насрещна проверка са установили, че чуждият гражданин не е запознат с дейността на фирмата, проектите, клиентите и партньорите, както и всякаква друга информация, свързана с дружеството, а на 07.01.2025 година в Отдел“ Миграция“ – СДВР е проведена беседа с Р. П. относно дейността на търговското представителство и най- вече трудовата дейност, която тя извършва, и след видно непознаване на дейностите, с които следва да се занимава и невъзможността за отговор на въпроси, зададени относно служебна дейност, лицето недвусмислено потвърждава информацията, подадена от ДАНС, и в тази връзка и на основание чл.26,ал.1 АПК е изготвено съобщение до нея относно започване на процедура по отнемане право на пребиваване в РБ, което е връчено на същата дата, като на 14.01.2025 година е постъпило Писмо от нея , съдържащо обяснение, но с оглед обясненията никъде няма доказателства и факти, които да бъдат взети под внимание и е предложено спрямо Р. П. да бъде наложена ПАМ по чл.39,ал.1,т.1 от ЗЧРБ, във връзка с чл.40, ал.1,т.3 от ЗЧРБ и да бъде отнето правото на пребиване в РБ., и да и бъде предоставен срок за напускане на страната - 30 дни.

На 17.01.2025 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед УРИ 5392ПАМ-71, с която наложил ПАМ-“ Отнемане правото на пребиваване в РБ“ спрямо чуждия гражданин Р. П. – гражданин на Р. федерация и определил срок от 30 дни за доброволно напускане на страната. Заповедта е връчена на оспорващия на дата 28.01.2025 година с отбелязване на език, който владее.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства в това число и доказателства, че лицето С. С. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността- Началник сектор „ Незаконна миграция“при Отдел“ Миграция“ – СДВР.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения .

Оспорената Заповед УРИ 5392-ПАМ-71/17.01.2025 година на Началник сектор“ Незаконна миграция“ при Отдел „ Миграция“- СДВР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден

ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник сектор „ Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“ СДВР. По силата на чл.44 от ЗЧРБ прунудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. От своя страна, изрично със Заповед от 06.12.2018 година Директор СДВР е делегирал правомощието да налагат ПАМ по чл.39а, ал.1 и чл.44,ал.5,ал.6 9 и и ал.13 от ЗЧРБ на държавни служители , измежду които и Началник сектор „ Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“ СДВР. Заповедта е издадена при условията на делегирани правомощия от страна на Директор СДВР. Д. представлява възможност, предвидена в закона временно-за определен случай или период от време съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия/ в това число и на административно- наказателни/, се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия , актът се издава от името на органа ,на когото са делегирани.

По силата на чл. 39а от ЗЧРБ принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон са - отнемане на правото на пребиваване в Република България, връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, експулсиране, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, забрана за напускане на Република България.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето С. С. към датата на издаване на Заповедта е заемал длъжността- Началник сектор „Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“- СДВР и не е бил заместван.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл. 40,ал.1 т.3- според която Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато се установи, че данните, представени за получаването му, са неверни,

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта не е мотивирана и е налице разминаване между фактическото и словесното описание в Заповедта и в същата липсват мотиви, защото от заповедта е видно, че в същата има изложени мотиви. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да

отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка – в случая именно мотивите, изложени в Докладна записка рег. № 5392р—60/17.01.2025 година по описа на Отдел“ Миграция“- СДВР.

При издаването на Заповедта, Началник сектор „Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“ СДВР е спазил процесуално-правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

От доказателствата по делото е видно, че оспорваният е имал Разрешение за продължително пребиваване до 14.10.2025 година като търговски представител на чуждестранно лице на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ- сочещ, че разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата

търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

Административното производство е иницирано въз основа на постъпило Писмо от Заместник – председател на ДАНС, в което е посочено, че в хода на осъществена оперативно-издирвателна дейност по смисъла на чл.20 от ЗДАНС е постъпила информация относно лица, измежду които и Р. П.- лице със статут на продължително пребиваващи в страната, като Р. П. е представител на ТП "Строй Инвест Проект" и след извършена насрещна проверка е установено, че гражданите не разполагат с информация относно местата на извършване на представителна дейност, не разполагат с конкретна информация относно извършваната от тях представителна дейност, продуктите, които трябва да предлагат, клиентите и партньорите, с които работят, както и друга основна информация.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, в посока липсата на осигурен преводач от руски език. На първо място, за започналото административно производство по издаване на заповед за отнемане правото на пребиваване в РБ оспорващият е уведомен със Съобщение на 07.01.2025 година, което е връчено лично срещу подпис и с отбелязване, че е връчено на език, който владее. На второ място, на дата 14.01.2025 година оспорващият е депозирал на български език своите писмени възражения и обяснения и то в дадения 7 дневен срок отново на български език. По делото не се съдържат доказателства за това, че оспорващият е поискал преводач от руски език или от друг език, който владее, и такъв не му е осигурен в хода на административното производство. Съгласно чл.14,ал.2 от АПК сочи, че лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях, език. В тези случаи се назначава преводач. Устният превод може да се извършва чрез видеоконференция, а от анализа на правната разпоредба е видно, че не винаги и безусловно се назначава преводач, а само в случаите, когато лицето поиска и не владее български език. Такива доказателства по делото не се съдържат- да е поискал оспорващият преводач от руски и да не му е назначен.

Що се касае да наведените в жалбата доводи, че при издаване на заповедта е допуснато нарушение, в посока не и е дадена възможност да представи доводи против експулсирането и, то настоящият съдебен състав намира този довод за неотносим към спора, предмет на делото, защото със Заповедта не и е наложена ПАМ "Експулсиране", а отнемане правото на пребиваване в РБ и посочените решения на ЕСПЧ не могат да намерят приложение в настоящата хипотеза.

При издаване на заповедта, ответникът по оспорването е нарушил материално-правните разпоредби на ЗЧРБ

От доказателствата по делото не може да се установи кои доказателства при издаване на разрешението за продължително пребиваване са неверни и са представени от старана на оспорващия, които да доведат до извод, че следва да се отнеме предоставеното право на продължително пребиваване, още повече, че липсват доказателства към момента на издаване на разрешението за продължително пребиваване оспорващият да не е бил търговски представител на дружеството "Строй Инвест Проект", което е вписано в БТПП. Освен това, от представените по делото доказателства не може да се установи по безспорен и категоричен начин, че за получаването на разрешението за продължително пребиваване в Република България чужденецът е представила данни, които са неверни. В тежест на административния орган е да установи наличието на всички факти и обстоятелства, послужили като основание за издаване на акта. Установените по делото факти не са достатъчни, за да обосноват наличие на

предпоставките на чл. 40, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ налагащи отнемане на правото на продължително пребиваване на чужденеца. **В този смисъл са Решения по адм. д. № 928/2021 г. и по адм. д. № 8828/2015 г., постановени от Върховния административен съд, в които е посочено, че** „в тежест на административния орган е да установи какви са неверните данни, които са ползвани при издаване на Разрешението за получаване право на продължително пребиваване“, а такива не са представени. Изложеното в Докладната записка твърдение, че оспорващият не знае търговската дейност и изобщо нищо свързано с нея, не може да бъде използвано на данни, които са неверни и неясно какви при подаване на Заявлението за издаване на Разрешение за продължително пребиваване в РБ именно като търговски представител.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира издадената Заповед за незаконосъобразна, неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отмяната и.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива, но преди да бъде определен техният размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. От представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1600 лева, платено в брой при подписването на договора. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредбата за заплащане на адвокатската работа-за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева, а сумата в размер на 1600 лева е прекомерна, и не отговаря нито на пазарните условия, нито на фактическата и правна сложност на делото, нито на оказаната правна помощ, а следва да бъде редуцирано, като размер от 1000 лева е съответен на оказаната правна помощ от страна на адвоката. По силата на чл. 78, ал. 5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл. 144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява. Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав) 25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че

посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.3)Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.. Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноси в размер на 1010 лева- заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

ВОДЕН ОТ ГОРНОТО и на основание чл.172 АПК,Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД УРИ-5392 ПАМ-71/17.01.2025 година на Началник сектор „ Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“- СДВР- Главен инспектор, с която последният на основание чл.40,ал.1,т.3 от ЗЧРБ отнел правото на пребиваване в РБ на Р. П.- гражданин на Р. федерация.

ОСЪЖДА НАЧАЛНИК СЕКТОР„ НЕЗАКОННА МИГРАЦИЯ“ ПРИ ОТДЕЛ „МИГРАЦИЯ“- СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР ДА ЗАПЛАТИ НА Р. П. СУМАТА ОТ 1010 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СДВР.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

